

မိုးခိုက်ထိကကြွေစွေး

ရာကနတ်သာ

အညာအရှည်သည် ပူလောင်လှသည်။

သို့သော် ...

မျှအမှုကို ရန်ကံ၏ လူသားတို့၏ လုပ်ငန်း

အောင်တာများကို ရှိခိုးယူမည်ဆိုလျှင် ဂုဏ်တဆိုးချေမည်။

လှူကြောင့်လည်း နှားနှစ်ကောင်ရွန်းသော လှူငွေကလေးသည်

လှူငွေကို တင်ဆောင်လျက် ဖွင့်မပင်ဌာနသို့ သွားရာလမ်း

ကတိုင်း နှင်နေသည်။ လှူငွေ၏ခွဲ နှားလှည်းပောင်း ကိုသာပြု

ပြုလုကြီးဦးကြွက်နီ၊ ကာလသားခေါင်းကိုဘခင်နှင့် ၎င်းတို့

သွားရောက်ကြိုဆိုခဲ့သော ဆရာကိုနေ့ရွယ်ပါလေသည်။

ကြမ်းတမ်းသောရာသီကြောင့် ဆရာတစ်ယောက်ပြီးတယောက်

ပြောင်းပြေးရသည်။ ယခုလည်း တစ်ယောက်လာချေပြီ။

အတော်တော့တယ်နော်အဘ ...

အေးကဲ့ မဟာရာဂူတယ်လို့ဘဲ မင်းတို့ဆောက်သား

လှူနဲ့ ပြောရမှာဘဲ ... ဒါပေမဲ့ ဆရာလေးရယ် တတ်နိုင်

သလောက်တော့ နေပေးပါ ... ကျွန်တို့အဖွဲ့မှာက ကောင်းကြီး

သာရှိပြီး သင်ခဲ့ဆရာမရှိဘူး ... တတ်တဲ့လူတွေကတော့

သပ်ပြပေးပါရဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ဆရာတစ်ဆူလိုတော့ တယ်သူ

မြင်ပါမလဲ ...

ဘကြီး ... ကျွန်တော်နေဖို့ရော ...

အင်း ... ကျွန်အိမ်မှာဘဲ ဝဲနေပါလေ ...

ကျယ်လဲကျယ် အေးလဲအေးစွမ်းတယ်။ ကျွန်ုပ်ရယ် ကျွန်ုပ်မိမိ။
ရယ်သမီးရယ် သားရယ်ဘို့တယ်။ သားကတော့ အိမ်ထောင်
နဲ့ပို့ ငြိမ်သာ တံတစ်ထိတစ်လုံး ဆောက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်
အကျယ်ကြီးပါရာ ... ဆရာလေးတစ်ယောက် ပိုလာလို့ ဘာ
ခုကျမှားပါဘူး ... အားနာစရာမလိုဘူး ... ကိုယ်ကူကိုယ်တော်
လိုဘဲ နေပေါ့လေကွာ ...

ခါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့အဘရယ် ... ကျွန်တော့်က
ဒီကိုတမင်လာခဲ့ပေမဲ့ အသိအကျွမ်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး ...
ခင်ရာဆွေမျိုးပေါ့လေကွာ ...

ဦးကြွက်နီက ဓွာလူကြီးတို့ထုံးစံ သူ့အိမ်မှာသာ
ဆရာကို ထားချင်မှန်း ဆရာကိုနေနွယ်ရိပ်မိသည် ... ထို့ကြောင့်
လည်းနားလှည့်ပါးရိုက်ခြင်းပေး ကိုနေနွယ်မှာ ရန်ကုန်သာပီပီ
ရှပ်ရည်ကသားနားသည် အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ အသား
ဖြူသည်။ ခါကို ကာလသားခေါင်း ကိုဘဒင်တစ်ယောက် ခုနက်
ဖျာဆိတ်ဖြစ်နေမိသည်။ ဓွာမှ ကွမ်းတောင်ကိုလုပ်နားတောင်ကိုတို့
အဖို့ အန္တရာယ်များလှသည်။ တစ်ပါးသူနှင့် ငြိစွန်းခြင်းကို
လက်ခံရန်မလွယ်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်စိကျနေသော
ဦးကြွက်နီသမီး နှင်းဇွေးကို လုံးဝစိတ်မချနိုင် ...

ဦးလေး ... ဟောလကွာ ...
ဆရာကို ကျွန်တော့်အိမ်မှာထားပါလား ...
ဘယ်သူမှ နှိကာမဟုတ်ဘာ ... ပြီးတော့ကိုတက်ရန်
လေးမှာ ထားရင်လဲ ရသားဘဲ ... ဆရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေရတာပေါ့။

ဆိုကွာ ... ဝါဆိုမှာပဲ နေပါစေ ... မင်းနယ်
ဘာများလဲလို့ ...

ဦးကြွက်နီနားလည်သည် ... ဒီသေမှာ ပါးစပ်ဟ
သည်နှင့် အူဘယ်နှစ်ရွေ့မှီသည်ကို သိသည်။ မရ ...
ဘယ်တော့မှ သဘောမတူ မပေးစားနိုင် ... ဒီကောင်လိုကလေးနဲ့
သမီးကို သဘောမတူနိုင် ... စဉ်းစားရင်းဖြင့် ဦးကြွက်နီ
နှုတ်ခမ်းခွေးကြီးမှာ ကင်းလေက်မကြီးများလို ခထောင်ထလာ
သည်။ သုံးဦးသား တိတ်ဆိတ်စွာ လှည်း၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့
လိုက်ပါလာကြ၏။ နေအဝတ်ခင်းမှ ရှာသို့ဝင်မိ၏ ...
ဦးကြွက်နီအိမ်သည် ရွာလယ်တွင် ထည်ထည်ကြီးမိုလေသည်။
လာ ... ဆရာလေး ဒါ ... ကျွန်အိမ်ဘဲ ...

ဂုဏ်ယူနှင့်ကြွားဟန်လို့ ထိန်းမရအောင် လေသံတွေ
ပါနေ၏။ သူကပင် ဆရာကိုနေနွယ်၏ အဝတ်သေတ္တာကိုကာ
အိပ်ခေါ်တက်သွားလေသည်။ ဆရာမှာ အိပ်ယာလိပ်ကလေး
ပိုက်ယင်း နောက်ကလိုက်လာ၏။ ကိုဘဒင်ကတော့ မကျေ
မနပ်နှင့် ကျန်နေခဲ့သည် ...

ဟဲ့ ... သမီးရေ ... သမီး ...
ရှင် ... အဘ ... ဘာလာပါပြီ ...
မျှသာယဉ်ကျေးသောအသံနှင့်အတူ တောအရပ်နှင့်
မလိုက်အောင် ချစ်စေ့စေ့ကလေးလှသော မိနီကလေး တစ်ယောက်
ထွက်လာ၏။ ... တစ်ကိုယ်လုံး သနပ်ခါးဓွေးနေအောင်
လိမ်းထားပြီး အရပ်ဖြင့်ဖြင့်ဖြင့် မြန်မာသိသော လှပနေသည်။
ဆရာကိုနေနွယ်ကို တစ်မျက်စိကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးစူးစူး

ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသာမျက်လွှာချသွားစွာသည်
သမီး... ဒါ ဆရာကိုနေနွယ်တဲ့... အဘအိမ်မှာ
နေမယ်... သမီး အစေအရာရာကူညီပါကွယ်...
ဟုတ်ကဲ့ရှင့်...
ဆရာလေး... ဒါကျပ်ရဲသမီးလေး မနှင်းပွေးတဲ့အ
မချောလား...

အို... အဘကလဲ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး...
ကဲ... ညည်းအမေကော...
အမ အကိုတို့အိမ်မှာ အဘရဲ့...
သွားခေါ်ချေ... တံခါးထိပ်တံဆက်ပေးအောင်...
ညည်းအစ်ကိုမိန်းမကိုခေါ်ခွဲချေ... ဟုတ်ကဲ့...
ယိုယိုလေးတိုင်းမရမှ အသာထကာ နောက်လှည့်ထွက်

သွားသော မနှင်းပွေးကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ခါ အသာခိုးကြည့်
လိုက်သည်... စွင့်ကားသောတင်ပါးမှာ... ခြေတင်လှမ်းတိုင်း
အိမ်ထဲတုန်နေသည်... သေးကဏ္ဍ်သော ခါးလေးမှာ ခြေလှမ်း
အလိုက် နွဲနေသည်... ကျစ်ဆုံးပြီးတုတ်တုတ်ကြီးသည် နှုတ်ဆစ်
လိမ့်မည်...

ကျပ်သားတော့မရှိဘူးဆရာလေးရဲ့... အိမ်ယုယုလိပ်
ကုန်ကူးသွားနေတယ်... အင်း... ဒါပေမဲ့ မရဘူးဘူး
သွားလိုက်ယင် တင်လ၊ နှစ်လကြာတယ်...

လွယ်ဆိုတော့လဲ တိုးတတ်ချင်တာပေါ့ဆရာလေးရယ်
ဒါပေါ့... ဒါပေါ့... သမီးဝန်ကြီးကောင် ဝိုက်ကင်း
တာပေါ့အဘရယ်...

အင်း... ပြောရခက်သားလားရာ...
ကိုကြိုက်နဲ့... နှင့်ဆရာတို့ဘာမှမကျွေးဘူးလား...
ကြည့်အင်းပါအတော်... ကလေး တိုင်ပြီးကော့ပြောနေ
ကပ်တာ... ချေခွဲအိုးကောင်တွေဘူး... နှင့်ဟာလေ...
အို... အပေတလဲ... သမီးလုပ်လိုက်ပါ့မယ်
ရရာနဲ့အာ ကော့မပမ္ပတ်လိုပါ...

မနှင်းပွေးက လိမ္မာစွာငြိမ်းပြီး ခြေခြစ်အောင်လုပ်လိုက်၍
သာတော်တော်သည်... မနှင်းပွေးအမေလည်း အတော်
ချောသည်... အပေတူသမီးထင်ပါ... နှုတ်ခမ်းချိရဲရဲ
ဆိုးထားသည်... အင်း... မိန်းမကတော့...

ဘာမိန်းမကလဲ... ရှင်ဇဉ်ဝတ်မကျေလို့ ပြောနေ
ရတာ... ကဲပါဆရာလေး ဒါ... ကျပ်မိန်းမ မခင်ညီတဲ့
ဒါကကျပ်ချွေးမ မလှစေတဲ့... နင်တို့ဆရာလေးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက် ညှိနှိုက်... ငါ့မျက်နှာ နှိုးမည်း
မသုတ်ကြနဲ့... ဦးကြွယ်နဲ့တင်ယောက် ခြေပေးကို ငါးလိုက်
ပိုင်မိခြင်းကို ထိုး... လုံးဝမရိပ်မိပါလေ...

ထိုညကို ညစာစားပြီး အဆုံးသတ်ကာ... အင်းလင်
ကြတော့သည်။ မှာမှာ မီးမလင်း၊ လိုက်ညီဖြစ်၍ တစ်ခွာလုံး
တိတ်တိတ်နေ၏။ မနက်ကွင် မနှင်းပွေးမှအစ အားလုံးကိုယ်စီ
အပြင်ထွက်နေလေသည်။ ကိုယ်လက်သုတ်သင် နှင့်ပင်
မပြတ်မလပ်ဖြစ်မိသည်... သူမကျွေးသော ပဲဖြုတ်နှင့်
ထမင်းကားပြီး အကင်း... ဆက်ခဲ့သည်... တစ်နေ့ကုန်

အလုပ်တို့ဖြင့်ပွင့်ပြီး ညနေ(၆)နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်၏ ...
 ဆရာ သိပ်နောက်ကျတာဘဲ ...
 စောင့်နေရသော မနှင်းဗွေးက အပြစ်တင်သူလေးဖြင့်
 ဆိုလိုက်သည် ... ဟုတ်တယ် ... မနှင်းဗွေးရယ် အလုပ်တွေ
 ကြိုးလုပ်နေရလို့ နောက်နေ့တွေဆိုယင်တော့ ဒီလောက်
 နောက် ကွပ်ပါဦး ... ဘာနဲ့ခေါ်တို့ ထမင်းစားပြီးကြည့်လား
 အင်းစားပြီး ... ကုမတို့ဆိုမှာ စောစောစောတယ်ရှင်
 မနှင်းဗွေးရော ... ကုမဆရာပြီးမှစားမယ် ...
 အား ... တစ်ခါထဲစားလိုက်လေ ... မသင့်ပါဘူး
 ဆရာရယ် ... အင်း ... ဒုက္ခဘဲ ကျွန်တော်ရေလေး
 မျိုးမိုင်တယ်၊ ခဏစောင့်ခန့် ... ရတယ် ... ရတယ် ...
 ကိုနေနွယ်ထမင်းစားနေခန့် မနှင်းဗွေးကော့မတိုင်ကြည့်
 နေသည်။ မီးခွက်အလင်းရောင် အောက်မှာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်း
 နေသည်။ ဦးကြွက်နီက ရေဒီယိုကို ကလီနေပြီး ခေါ်ခင်ညီ
 ကတော့ ခွေးမနှင့်သွားအိပ်သည်။ ကိုနေနွယ်ပြီးတော့ မနှင်းဗွေး
 ထမင်းစားသည်။
 ဘာလိုလိုနှင့် ဆရာကိုနေနွယ်ဤရွာကိုရောက်သည်မှာ
 နှစ်လကျော်ပြီ ... အိမ်သားတို့နှင့်လာမက မြသွားသားတို့နှင့်ပါ
 ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စိတ် ... တစ်သင်တန်းပုကြောင့် ကလေးတို့
 ကလည်း ချစ်ကြသည်။ မိဘဘတို့ကလည်းလေးစားသည်။
 နေနေတနင်ခွေ အိမ်တွင်အချိန်ပိုသည်၏။ ထိုအခါ မနှင်းဗွေးပါ
 တွေ့ပြုပေးလေသည်။ ဤတစ်အိမ်လုံးတွင် ဆရာကိုနေနွယ်မှာ

နောက်မှာ လယ်ကိစ္စ၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတို့နှင့် ငွေနေသည်
 ခေါ်ခင်ညီလည်း မြေပဲခင်းကိုဦးစီးနေရ၍မအား၊ မလှစေ
 ကတော့ ဒီမက်ဘီတ်မဝား၊ နှစ်ယောက် အနေများလာတော့
 သံယောဓဉ်တွေဖြစ်လာသည်။ ထမင်းလက်ဆုံးစားဖြစ်သည်။
 တုံ့ပေးသွားမကောင်းဘက် အတူတူဖြစ်လာသည်။ နောက်ရုံးတော့
 ရှိကုန်သားကိုလူလည် ဆရာကိုနေနွယ်တစ်ယောက် မနှင်းဗွေးကို
 ချစ်နေတော့သည်။ ဟိုကလည်း တင်ပတ်နှစ်ပတ် အိမ်ထဲ
 နေပြီးမှ လိုချင်သောအခြေကိုပေးခဲ့သည်။
 ဆရာ ... ဆရာလို့ မခေါ်နဲ့ဗွေးရယ် ... ကိုကိုလို့
 ခေါ်ခေါ်ကြည့်ခန်း ... ဟင့်အင်း ... ရက်ဝါတယ်ရှင် ...
 မရဘူး ... ချစ်ယင်ခေါ်ရမယ် ... ကိုကို
 တစ်ခုတော့ရှိသည် မနှင်းဗွေးမှာ ဝိသီသန့်၊ သူမိဘတွေ
 မခိုင်မိချေ၊ ပြီးတော့ အလင်ဦးနှင်းရုံမှလွဲ၍ ဘာမှလုပ်မရ။
 သည်တော့ နှိုက်ကုန်သောဆရာကိုနေနွယ် ပိုတိုးခွာ ဖြစ်လာ
 သည်။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မရှေ့နိုင်မကယ်နိုင်နှင့် အလင်ကိုချောင်း
 နေတော့၏။ သို့သော် မနှင်းဗွေးက ပါးနပ်စွာ ရောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်
 နည်းသာ။
 ဆရာလေး ကျွန်ဒီနေ့ ဟိုမှတ်ရွာ ခဏသွားလိုက်
 ဦးမယ် ... ညအိပ်ခါရာ ... ထိုက်ချင်လား ...
 မလိုက်တော့ဘူးအဘရယ် ... ကျွန်တော်ဟန်နဲ့
 ချက်စရာလိုလို့ ... ကောင်းပြီလေ ... နဲ့နဲ့တော့ သတိနဲ့
 အိပ်ကျနော် ... ဆရာလေးမလိုက်တာဘဲ ကျွန်ဝမ်းသာလှပြီ

အခုတလော သူ့ရဲ့ပုခေတယ် ...

စိတ်ရူပါအဘရယ် ...

အင်း ... သားကလဲမရှိတော့ ဆရာလေးကိုဘဲ အာ
သဘောထားပြီး အားကိုးနေရတော့မှာဘဲ ...

ဟုတ်ကဲ့(ယောကျာ်းကြီးရယ်) ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်ုပ်
ကလဲ အဘကို ကိုယ့်မိဘလို သနားထားပါတယ်ခင်ဗျာ
ကိုကြွက် ... အဖေ့ထည်ယူသွားရမည်နော်
ပြီးတော့ ခါတ်မီးလဲယူသွားရမည် ...

အေးပါဟ ... ငါ့နှယ် ဘဝကူးတော့မှာကနေတော့
ကောင်းတယ် ... တော်တော်မြန်မြန်ကူး ကျွန်ုပ်နောက်လင် မြန်
ယူဘို့ ...

တယ် ... ဒီမိန်းမ သွားခါနီးလာခါနီး နှစ်
မှာမရှိ ... ကံပါအင်မရယ် ... အဘသွားခါနီးလာခါ
စိတ်တိုအောင် သွားမဝေးပါနဲ့ ... ကံအဘတော့ ဒီတို
လိုတာတွေ သမီးထုံထားတယ် ...

အေး သမီး အေး ... နှင့်အမေသာ နှင့်တစ်ဝ
လောက် လိမ္မာယင် ငါဒီတစ်သက် မဆိုတော့ ...

အောင်မာ ... ကျွန်ုပ်ကိုများစိုက်တယ်ပြောတာ
ကံ ... ကံ ...

လူတကာကို နိုင်နင်းသောသူကြီးကို ခေါ်ခင်ည
တစ်ယောက် တွေ့တင်တော့သည်။ သူကြီးမှာ တဟားဟ
နိပင်း အသင့်စောင့်နေသောလှည်းဆီသို့ သုတ်တင်လေပြီ

ကိုနေနွယ်ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်နေမှာအခုခါဘဲ
ကြွတ်နီခရီးထွက်သည်။ ခေါ်ခင်ညိုချွေးမ နှင့်သွားဆီစည်။
ညိုသို့ဆိုလျှင် ...

မနှင်းပွေးတစ်ယောက်သာ မိမိနှင့်ကျန်ရစ်ပေမည်။
နှစ်စော့နိုးသည် မလှပေကို ကျိုးစီးမကြီးတွင် လာအိပ်မိမိန်းဆို
ပူတောင်းရပေမည်။ ခါဆိုရပ်တော့ ရခဲတဲ့အခွင့်သရေးလေး
ခက်လွတ်ရပေမည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်စောင့်ရင်း အဖိုဖိုတို့ ကုန်လွန်လာ
လသည်။ ညစာစားပြီး အလွှာပသလွှာပအနည်းငယ်ပြောပြီး
မိမိရဝင်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ စကနေတော့ ခေါ်ခင်ညိုဆင်းသွား
ပြန်သည်။ ပြီးတော့ပြန်တတ်လာပြီး မနှင်းပွေးအနီးဆီမှ
တိုးတိုးသံတွေကြားနေရသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့် နေနွယ်
ဖိုဖိုပြီး အိပ်စွင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ရင်တွင်းမှကြိတ်ရှို
သတောင်းနေသည်။

မနှင်းပွေးတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ပါစေ ...
ခဏကြာတော့ ခေါ်ခင်ညိုဆင်းသွားသည် ...

မနှင်းပွေးတံခါးမကြီးလာမိတ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ဟေး ... ဟုကလေးတစ်ယောက်လို မဆော်မိစေရန်

မနဲထိန်းထားရသည်။ မနှင်းပွေးအစန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။
လို့နောက် နောက်ပေးတံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။ အင်း ...
အိမ်သာတွေတာတွေလွှားတတ်နေတာ ဖြစ်မှ...ဟု ကိုယ့်စာသာ
ကိုယ် တွေ့နေမိသည်။

မနင်းပွေးအိမ်သာထက်သည့်အကြောင်း ဝမ်းစားရ
ရင်တွေပူလာသည်။ အတော်ကြာသည်အထိ မလာဘဲ
နောက်ဆုံးတော့ တံခါးပြန်ပိတ်သံကြားသည်။ ထို့နောက်
မနင်းပွေးအခန်းမှ မီးခွက်ခြမ်းသံအတော်ချင်းပွတ် သံကြားတို့
ကြားရသည်။ ဟန်တောင်ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ရသော ဟညာတို့ကို
ပြုရမည်ဆိုသောကြောင့် နိတ်တတ်ကြနေမိသည် ...

မှာရိုက်ခလောက် အောင့်အည်းစောင့်နေသည်။
ပြီးတော့မှ အသာထကာသူနိုးကို မပြုဖူးဘဲထောက်ပြီး မနင်းပွေး
အခန်းတွင်း ဝင်လိုက်သည်။ တံခါးသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေ၍
မိမိကိုမျှော်လင့်နေသည်ဟု ကန့်သတ်တွက်လိုက်မိ၏။ သြ...
သူလဲဝေလောက်သားပေဘဲ ... မကင်ထဲတွင်စမ်းတဝါးခါးနှင့်
ခြင်ထောင်ကြိုးကို ဝတ်တိုက်မိရာမှ အသာပမ်းရင်း ခြင်ထောင်
လှန်တင်လိုက်သည်။ သင်းဖျံသောသနပ်ခါးပွေးပွေးလေးကို
မျှော်ရင်း မနင်းပွေးဘေးမှာ အသာငင်စဉ် လက်နှစ်ဖျားကိုဖြင့်
မရဲတရဲစမ်းမိသည်။ မတော်လို့အော်မှာကြောက်ရသေး ...

သို့သော် မကျေနပ် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အိပ်ပျော်
နေသည်ဘဲလား ... နိုးရခက်မည့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ
ခြင်းလား ... အသက်ရှူသံကတော့မှန်လို့ ... လက်က
တပြည်းပြည်းစမ်းသွားရာ ရုံသားအင်္ကျီပါးအောက်မှ နို့အုံကြီး
နှစ်ခုကို အထိတ်တလန့်တွေ့ရသည် ...

နို့အုံပေါ်လက်တင်ထားပေမဲ့ ဘာမှ မတုန်ပြန် ...
ခက်တော့ ဝမ်းအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီး ရက်ရုံလွန်းလို့
ဘာမှ မတုန်ပြန်သည်ဘဲဖြစ်ရမည် ...

ဖျက်နှုတ်တော်မူမှုကို အသာလိုက်စမ်းပြီး ခေးကိုကိုးကာ
နွဲ့လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... အသက်တစ်ဝက်နီးပါး
အလှအကျင့်လုပ်သူခံသည် ချစ်ခမ်းမျှင်းတော့နမ်းခြင်းကို
တောင်ပြုလုပ်ပါတော့သည် ...

မြွတ် ... ဟင် ... ခေါင်းပွေးတို့ပင် တောင်တကုန်
သလား မသိ ... မနင်းပွေးနှုတ်ခမ်းသည် နှုတ်ခမ်းနီတို့ဖြင့်
ပေးကပ်ခါပွေးပုံနေသည် ...

ဝါ ... ဝါဆို ...

နောက်ကွဲသွားခဲ့ပြီ ... သန်မာသောလက်ဖမ်းကံသည်
နီနေ့နယ်ကိုယ်ကို ယှဉ်းမက်လားသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို
ရှုမက်ဖြင့် ခွဲခွဲချပ်ယူနေတော့သည်။ နီနေ့နယ်
တောင်မျှောက်မိလေပြီ။ ကြားသည်မှာ မနင်းပွေးမဟုတ်။
မနှင်းပွေးသည် နှုတ်ခမ်းနီကယ်တော့မှမဆို။ သဘာဝ
သဘာဝအတိုင်းနှုတ်ခမ်းသာ နေသည်။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုသည်ကား ...

မနင်းပွေးအပေ ဦးကြွက်နီမိန်းမပေါ်စင်ညိုဝား၊ အခုမှ
ရုန်းရင်းလည်းထအော်ခဲ့သော် (ခက်လား။ ဝါကြောင့်
ပေးစီသာကြည့်ကကြာနီရဲ့။ မနင်းပွေးမဟုတ်တော့ သိပ်အား
မမှာတော့ရဲလားလို့မေးသော ရင်သား အနားလက်နှုတ်ညှိကာ
ဆုမ၏ နှုတ်ခမ်းကို ရန်ကုန်အရသာ လေးမျှ ခုပ်ပန်လိုက်သည်။
အယ်လောက်မေတ် သန်သည်ပြောပြော ရန်ကုန်သူတွေကို
လိုက်မပိုထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သားတွေကို လိုက်မပို
ထို့ကြောင့်ရန်ကုန်သား တို့နှင့်တွေ့လျှင် နောက်တောက်

ကျရမည်သာ ... ယခုနည်း ကြည့်ခေါ်ခင်ညီသူ
နှုတ်ခမ်းစပ်ရုံဖြင့်အသက် ရှိပြန်လာကာ ကိုနေနွယ်
သူမပေါ်အတင်းနားမလည် ဆန္ဒတတ်ကြလာသည်။
အလိုးခံဘို့နားလည်သည် ... ဒီလိုဘဲဘဝတစ်လျှောက်
နေခဲ့တာဘဲ ကားမညီညွတ်ရပညာကျမ်း ကိုနားမလည်
အလိုးခံခြင်း သာနားလည်သည် ... ခါဘဲအရသာရှိသ
အရသာကို ငွားစည်းအောင်မလုပ်တတ်ပြီးတော့ ...

ကလေးလီးလွဲ၍ အရွယ်ရောက်သောလူကြီး
လီးကိုမမြင်ဘူး ... လင်ရသည်နှင့်မီးခွက်ညီ
ထည့်လှန်နိဆိုးလှန် လုပ်ခြင်းသာနားလည်သည်။ အခုတော့
နေနွယ်အကိုင်း အတွယ်တွေကသိပ်ငြိသာသည်
သေသပ်သည် ခေါ်ခင်ညီ၏ ရှုမကမ်းကို ဟုန်းတုန်း
တောက်စေသည် ...

ဟင်း... ဟင်း... ခံကားမပြောရဲတို့ကြော
အော်သံလိုလို အသံမျိုးလည်း မျိုးမှထုတ်ပြီးအချက်ပြသည်
သို့သော် ... ဆရာကိုနေနွယ်ကတော့ ခပ်တည်ဟည်သူမ
ထားရန်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်... ဒီကောင်ဘာ
နေတာလဲ အော်အဝတ်ချွတ်နေတာဘဲဟင်း ဖြိုသားဝေ
အစုတ်ကိုမလိုဘူး ...

ခဏချင်းကိုနေနွယ်မိဗွေးတိုင်းဗွေးတိုင်းဖြစ်သွားသည်
ခေါ်ခင်ညီ... ဘာတုန်းတော့ ကျွန်တော
မီးထွန်းလိုက်မယ်၊ အမလေးတော်မလုပ်လို့ကပ်ပါနဲ့
ကျွန်ုပ်ကလေးလို့ပါ... မရဘူးထွန်းမယ် ... ခုတူပါဘဲ။

ခေါ်ခင်ညီကား... ခင်မှာ ဗယောင်းတိုင်းနှင့်ကိုင်ကိုင်
ပါကပ်ထွန်းသွားပါတယ် ... မီးခွက်တင်မကဘူး ဖောင်းပွင့်
နှုတ်တိုင်ကိုင် ပါကထွန်းတာကိုး ... ခေါ်ခင်ညီကတော့
ဖောက်ရက်ကြီးသိပ်ကာ ဖျက်နားကို ခေါင်းဘုံးနှင့်ထပ်ပြီး
ငုတ်ထားသည်... ကိုနေနွယ်ဖြင့်ထောင်ဖြုတ်ပြီး
လုံးပစ်လိုက်သည်။ လွှပ်လင်ဘူးပြီး ၇၃၄ ... ခေါ်ခင်ညီ
အလှကို သေချာကြည့်မိသည်။ သရက်မြင့်မြင့်နို့ ကိုယ်ခန္ဓာ
အဆက်အပါက် ကြည့်ကောင်းလာသည် ... ဖောက်ဆိပ်နေလို့
နရာမ ဖင်ကားကြီးမတွေလှကားဟက်နေ၏။ ခါးနဲ့နံလေး
ကုတ်စေနဲ့ ပုံပျက် ပိုလို့တော့ခန့် နေသေး ပေါင်တံအတွေးတော့
တော့ရွှေဘိုမင်းအကြိုက်ပေးဘဲ ... အသားနဲ့နံညီသည်
ထံပင်ကတော့ ကောင်းလှသည် ...

ခေါ်ခင်ညီ ... ဘာတုန်းတော့မိမိကလှည့်ပါအုံးကျွန်ုပ်ကလေး
သည်အောက်ပြောရခက်တာ ဆတ်ကနဲ့ ထည့်ကို
ကိုင်ပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည် ... ပြောလျှော့လျှော့ထုတ်သည်
လျှော့ကနဲကွင်းလုံး... သွေးလေတော့သည် ... ခေါ်ခင်ညီ
တစ်ယောက်ဘယ်လောက်ရှက်သလဲဆိုမယ်... မင်တွေတောင်
တဆတ် ဆက် တုန် နေသည်။ ကိုနေနွယ်သည် သူမ
ပေါင်တံမှတ်မှတ် ... တလေ့ ကလေးဖြင့်အသာ အသာပွတ်၍
တဖြေးဖြေးနှင့်မင်ကြီးကို ပွတ်လေးနေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
ခင်ကြားကို လက်ခလယ်လေးနှင့် ပွတ်နေပြန်သည်။
ခေါ်ခင်ညီမမြာ သည်မင်ပြန်စုကြားမှ ခေါင်းနှစ်လုံး၏
အမာလေးထံသို့ လျှော့ကနဲဝင်သွားသည်။ ဖောက်ဗွေး ...

ထူထပ်လှသောစောက်ပုတ်ကဋ္ဌန်းကစ စောက်ပ
သွားသိမိသည် ... ရင်းဝေါင်ပြုအပေါက်ကလေး
မင်လက်လယ်ကို ရှေ့ထိုးနှောက်ဝင်သွင်းထုတ်ဖြူ
မင်ရော စောက်ပုတ်ပါ... ဘင်ချိတ်ထဲမထိတထိကပ်မိ
ခေါ်ခင်ညိုနေရ ကြင်လှသည် ...

ဟင်.. ဟင်း.. သားတယ်ငှော် ... ယာ
ဒီမက်လဲ့လိုးချင်လှပြီ ...

အင်မတန်အလိုးမရွံ့သည့် မိန်းမကို ဒီလိုဘဝခေါ်
မဟုတ်လား ... ခေါ်ခင်ညိုမလှည့်ချင်လှည့် ချ
ပတ်လက်လှန်လိုက်လေသည်... အနည်းငယ်
သယောင်ရှိသော ဝမ်းရိုက်အောက်မှ စောက်ပုတ်
အမွှေးကြမ်းတို့ဖြင့် အရိုင်းသဘာဝကို လှစ်ဟပြနေသည့်
နို့နှင်လုံးမှာ သားကောင်းမိခင် ဝိသကြောင်း ပြနေသည့်အာ
အင်ကြယ်သီးများကို ဖြတ်ချလိုက်ကာ နို့အုံကို လှမ်းကိုင်
ခေါ်ခင်ညိုခင်မြောတော့ ငှက်လွန်း၍ မျက်နှာကို ထက်ဝံ
အုပ်ထားလေသည် ...

ကိုနေနွယ်သည်... ခေါ်ခင်ညိုမျက်နှာ
သနပ်ခါးကို လျှာဖြင့်ကြမ်းဖြင့်ရှောယက်နေသည်။ ခါး
ငံကျိသည် အရသာညက် သဘောတွေနေသည့်အ
လက်တစ်ဖက်က နို့အုံကို အုပ်ကိုင်ပြီး နို့သီးကို မွှေးဖူးနေ
တာစာစနှင့် နို့သီးကြီးများ ထောင်ထနေသည် ... လက်
တစ်ဖက်က လက်ရှိသည်။ နို့အုံထိပ်တွင် ခိုင်တိုင်တစ်စုသ
မားမားမတ်မတ် ကြီးထောင် နေသည်...

ကိုနေနွယ်မနေနိုင်တော့ဒီလောက်ကြီးမားသည့်
ကြီးတွေကို အာရဂါးရရှိပစ်ချသည်... ဖြစ်နိုင်ရင်
လိုက်စားပြန်ချင်သည် ... အမြဲတမ်းအလှန်နှင့်လက်မဖြတ်သူရှိ
အသားအရေက အရွယ်နှင့်အတူမကျသွား တင်းရင်းပြီး
ငယ်ဆွေးကို ဘိန်းဘားနိုင်ဆဲ ... နို့သီးကို ပထမဆုံးနှုတ်ခမ်း
နှင့်မိညှစ်လိုက်သည် ...

အို ... ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိပါဘူးနော် ...
ပုကူပါဆဲ ... ငှက်ညှစ်ဆိုင်လေသည်။ သို့သော် ... မခံစားနိုင်
ပင်အရသာကို တောင့်တနေသူမဟုတ်ပါလား။ နို့အုံကြီးမှာ
ဘောလုံးကြီးလို စောင်းတင်းလာသည်။ နို့သီးထိပ်မှ
နို့ရည်ကြည်တို့ တစ်ခွက်ထွက်လာသည်။ ရင်အောက်ကြီးကို
မကျကျကော့ပေး လာသည်။

ဟင်... ဟင်း... ဆရာ့ရယ် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ
တော့ဒီကလေးသေတော့မယ်...

ဟင်း .. ဟင်း ... ငှီး ...

ခေါ်ခင်ညိုခွေညလယ်မှာ ငှက်ဖျားတက်နေတာသည်။
မိမိကိုယ်ကို မသိလိုက်မှီမှာပင် ကျန်နို့တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်
ဖွတ်သပ်နေမိသည်။ ဆရာ့လက်တို့သည် မင်းနှင့်စောက်ပုတ်
အပ်ပျော့က နေရာမရှိအောင် ဖုတ်သပ်နေလေသည်။
စောက်ပုတ်ကိုအုပ်ပြီးအမွှေးကြမ်းတို့ကိုထိုးပွေ့ကစားနေ၏။

အချိန်ကပိုအလိုမရှိတဲ နောက်နို့တစ်ဖက်ကို
ပြောင်းဖို့လေသည်။ ခေါ်ခင်ညိုခိတ်တွင်း၌ ဆရာကို လင်သား
ပြစ်လိုက်ပါတော့ ဟုလိုလိုလားလား တောင်းတမိသည်။

သူပေါင်ကြီးသည် သူပေါင်ကြီးတား သောကြောင့် ပေါင်ကြီး
 ခေါ်ခင်ညိုကိုပွတ်သပ်ဖြူဆွေနေသည်။ နေ့စွယ်က ခေါ်
 လက်ကို ယူပြီး သူ့လီးပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်
 ကြမ်းတမ်းသော လက်သည် နူးညံ့ပြီးကတ္တီပါထား
 သောလီးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်မိလေသည် ... ဆုပ်မိသ
 မလွတ်တော့ တင်ခါမှ ခါမျိုးမကိုင်ဘူးဘူး
 လင်နှင့်မယားသာနှင့် ၂၀၀ကျပ် ဖြစ်ခဲ့သည် လီးကိုသေ
 မကြည့်ဖို့ ... ဒီတ်ရိုင်းတို့ထာဝရရှိသော်လည်း
 အခြေအနေကြောင့် ဖျန်းဆုပ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ...

ခေါ်ခင်ညို ... ဘာတုန်းတော့ လီးစုပ်ရမယ်
 ဘာဘာပြေတယ် ... ကိုယ့်နားကိုယ်မယ့်ဒိုင်လောက်ထိ
 အံ့ဩသွားမိသလို၊ ဒီလောက်အသက်(၁၅)နှစ်လေး
 ကွာနေတာကို အားမနာပါးမနာ ပြောရုံလေခြင်
 ခေါ်သထွက်သွားမိသည် ...

လီးစုပ်ပေးရမယ်လို့ ... ခါမှ ... ခေါ်ခင်ညို
 ကြာကြာလီးပေးနိုင်မှပေါ့ ... အခုချက်ချင်းလို့ရင်ဖြူ
 ပြီးသွားမယ် ... အို ... ကျုပ်မစုပ်တတ်ပါဘူး
 စုပ်ကြည့်ပါအုံး ... ရွဲရာကြီးတော့ အာဟားမရွဲ
 ကျွန်တော်တောင် ခေါ်ခင်ညိုတော်မိုက်ညို လျှာနဲ့ယက်ပေး
 အို ... ဘာတွေရှောက်ပြောနေတာလဲ ... နားရက်စရာ
 နားရက်ယင် နိုင်းတာလုပ်ပေးလေ ...

ဘာသံမှ မထွက်ဘဲငြိမ်နေလို့ သဘောတူ

ယခုတော့ ... အပေးပေးကြီးလိုက်တဲ့ လီးကြီး
 ချုပ်ပေး လျှက်တတ်လာသည် ကျေနပ်မှုကို
 နူးညံ့ပြီးဝမ်းကြည့်တမ်းလိုက်သည် ... လီးကြီးကြီး ကို
 ကွေးကွေးအမျိုးအနွယ်ဟုတ်လား ... မရဲကဲပေါ့ပင်အရမ်း
 ကို အဝင်ခံလိုက်ဖို့ နူးပြီးနူးညံ့သည် တွေသည် သူမကို
 စုပ်ခင်ခေါ်ခင် နှင့် တို့သလို တစ်ဖက်သားပေးသည် ...
 နူးညံ့သည် ပါးစပ်မှာ အဖွမ်းကုန်ဟာ ထားရ၏ ...
 ကုန်လို့သွားကွဲရုံ နှုတ်ခမ်းလှည့်လေးကွဲနဲ့ ဒီလိုလီးစုပ်တာလီး
 ယ်လို့ လုပ်သလိမယ် ...

စုပ်ပါ ... ခေါ်ခင်ညိုရဲ့လျှာနဲ့ယက်ပေးဟုတ်ပြီ။
 လိုကျလီးကို ပါးချိုင့်အောက်စုပ်ယင်းလျှာနှင့်ခင်ကို
 စုပ်ပေးနေမိသည် ... မိမိယောက်ျားပင်မကိုင်ခဲ့သည့်
 ပါင်းကိုကိုနေ့စွယ်ကိုငါ့ပြီးအသာလှုပ်ပေးနေသည် ...

ခေါ်ခင်ညိုလည်း အသာလှည့်မိတွေလာပြီး
 စုပ်လိုတော့ဆင်း၍ လီးကို အားပေါင်းရစုပ်ပါတော့သည်။
 နူးညံ့တွေက သူမပေးခင်ပေါ်မှာ နှိပ်ခံနိုင်လုံလိုက်တော်မူသည်။
 အား ... ပိုး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဟုတ်ပြီ
 ဟုတ်ပြီ ... အား ... ကိုနေ့စွယ် ...
 ကုန်းသားထာတုန်းက ကြိုက်ကုန်းတွေ စာသယ်တွေ
 နားရက်ဆုံးပျဉ်းပေး ... သား ... ကျန်းမဲ့တာ ဒီတောက
 ခေါ်ခင်ညိုနဲ့ ငမုတ်တာအရသာတွေနေမိသည် ...

အ... အား... အား... ခေါ်... ထို့...။
 ခင်ကလေးကလေးဝမ်းထဲဝန်းဝင်သွားပြီး မှ ကမန်းကတန်း

အနုလုတ်လိုက်သည် ... ဒေါ်ခင်ညိုမှတ်စိလွက်မှတ်မှာ
ပြစ်နေရာသည် ... သုတ်ရည်ကို ရွဲသည် ...

ကျွန်တော်က ဒေါ်ခင်ညိုဘောက်ဖုတ်ကို ပြုပြီးလျှင်
ယက်ဝေးမယ်နော် ... ကံပင်ကြူပြီးဒီခေါင်းဆုံး ထောက်
ခုလိုက် ... ခောက်ဖုတ်တစ်အုံလုံး ... ကြွလာ
ဖောင်းဖို့နေသည် ...

ကိုနေ့နယ်သည် သူမ၏ ခေါင်တို့ကို ဆွဲပြလိုက်သည်
နီညိုရောင်ခေါက်ရက်သည် ပြကန်ဟသွားသည်။
တောက်နေသည့် လက်သန်းတစ်ဆစ်ခန့်ရှိပြီးတောင့်တင်းနေသည့်
အတွင်းသားနှစ်လွှာသည်ညိုမိတွန့်ခေါက်နေသည်။
တောက်ခေါင်းမှာ မဆုံးနိုင်သည့်အတွင်းတစ်ခုအလား

ဟင်း... ဝမ်း... ဂရု... နီ... ခါး...
ကျွန်ရေမျိုးတိုင်း ဆင်ပြာတိုက်ပါဘယ် ... ငွှေနှင့်တော့ ငွှေ
နောက်တာပါရာ ...

သူမတောက်ဖုတ်ကို နံသည်ပြောတော့မကြိုက်
နိုင်ဖြစ်သွားသည် ... မနဲပါသန့်ရှင်းမှုကို ကုန်ကိပ်ရသည်
ဒါကြောင့် ... လည်းကျေကျေနပ်နပ်ကြီးတောက်ဖုတ်ကို
ယက်ပြန်လိုက်သည် ... တောက်ဖုတ်အတွင်းသားနှစ်လွှာ
အနုရှောက်ယက်ဖြစ်သည် ... ဒေါ်ခင်ညိုမှာပင်က
တော့ကျောဖြင့် ငရုတ်သီးပစ်နေရာသည် ... တောက်ရည်တို့မှာ
တောက်ပတ်ထဲမှ အစက်ကလေးများတစ်စက်ချင်
စိန်ယိုလာသည်အထိ တဏှာသွေးတွေထကြွနေမိသည်။
တစ်ဘက်မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဒီတံကူးထဲကောမထံနဲ့ ...

နုသားတွေကြုံကြုံမိရန်လုပ်တတ်ပြောနေသည့် ...

ကို ... ဒီတံကူးလို့ပြောသုံးသိပ်ရကျိုးနပ်သည်။
ပင်ပိုင်စုလည်း ကြွေးကြီးယားယားဝေသာကိုးသောသည့်
ကို ကြိတ်ပြီး ဘုရားကျနေသည်။ မတုတ်လား
... နီ... ခါး... ကလေးနှစ်စောင်သာပေးခဲ့သည်။
... သီးသယ်နားမှာရှိသည် ဆိုတာတောင်မသိ။
... တောထောက်(၃၀)နောက်ရှိအရပ်ကလို ဆက်ဆံမှုမပိုင်တော့
... နီ... ခါး... ယခုအသက်(၄၅)နှစ်ရှိပြီး တစ်လတစ်ခါတောင်
... ကံပင်တော့ပါနေ့ ...

ခေါင်ကိုနီညို ခြိမ်းလိုက်သည်။ တောက်ဖုတ်တစ်ပြင်လုံး
ပယ်ပြီးတော့သိပ်ကောင်းသည်။ ခေါင်အရသာနှင့်မှ
... တော ...

နီ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဆရာရယ်
... ကျွတ် ... တောင် ... ယားလာပြီတော့
... တော ... နီ ...

လျှိုး ... လျှိုးပါတော့လား ... ကျွပ်မခေါင်တော့သွေး
... နီ ... နီ ... နီ ... နီ ...

ခင်ညိုတင်ယောက် မိမိတော့လား သူ တော့ကောက်အနုပင်
သွေးပြီး အရည်ပျစ်များ တောက်ခေါင်းထဲမှ ပျံထွင်း
တော့သည် ... မြေပင်ပင်ပင်ဖြစ် လှနေလိုက်သည်မှာ
တော်ပင်မရှိတော့ သဘောပင် ...

ဆို သိပ် ကေ... ဒီး... တော... နီ... ဒေါ်ခင်ညို
... တောက်တော့ပါ ... သူတော့ခင်လှနေသော ဆရာခေါင်

ဝေါင်ညိုမရသေးဘဲ... ဘေးကုတ်နှင့်လီးကို မရဲတ
ပွတ်ဝေးနေမိသည် ... ဖြန့်မာအမျိုးသမီးတို့ကသ
မူနေချင်သေး၏ ... ခံချင်နေသော်လည်း ...

ဝေါင်ညိုတာတုန်းတော့ ကောင်းကောင်းခံချင်တာ
ပဟုတ်လား ...

အင်း... ခါဆိုဝက်လက်လှန် ပက်လက်လှန်ပေးသေ
ဝေါင်ညိုခါးအောက်ယို ခေါင်းဆုံးတစ်လုံးမှ ပေးလိုက်သ
ယိုနောက်သုမ၏ ခြေထောက်တို့ကို မကာ မိုးပေါ်သို့မြောက်
ကပြေးပြေ၏။ သုမ၏ ခေါင်းနှင့် ညှိသကဲ့သို့လိုပီသည
အထိပိချလိုက်သည်။ ဘေးကုတ်မှာ ဝေါင်နှစ်လုံးကြား
ပြေးသွယ်ကာ မိုးသို့ချော်နေ၏။ ကိုနေနှယ်က ဝေါင်ညိုနှိုး
နှစ်ဖက်ကြီးကို ဆိုက်ကယ်စီးသလိုခွကာ လီးကြီးကို
ဘေးကုတ်နှင့်ချိန်ဆနေသည်။

ဝေါင်ညိုခြေထောက်တွေကို ကိုင်ပြီထိန်းထားနော်
ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ကပ္ပလီနှုတ်ခမ်းလိုထူ အမ်းနေသေ
ဘေးကုတ်နှစ်လွှာကြားထဲက ဝစ်တိုးသွင်းလိုက်သည်။
ဝေါင်နှစ်ဖက်လုံးမှာအားသဖြင့် နုပိုက်ကွမ်းသော ဘေးကုတ်မှ
ပို၍ ငစုကပ်နေလေသည်။ ကားခွင့် ပြောင်လက်နေသော
မင်နှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခုံကိုင်ကာ လီးကို
အထိုးတိုင်းတိုးသွင်းလိုက်တော့သည် ...

အ... အား... ဝါး... အား... ဆီ... ဆီ ...
အမယ်လေး... သေပါပြီထရာရဲ့ ...

ဘေးကုတ်ခေါင်းကို ကလော်ကာ တောက်ရွှင်ဝစ်နှင့်

တိုးသွားသဖြင့် ဝေါင်ညိုတစ်ယောက်ကို ကြီးထွက်ပ
မိသွားစရာမရှိ ... ဆရာကတော့ ကောင်းမဆိုတော့မချ
ပြီးကို သာကြိတ်ကလေးနှစ်လုံးကို လှိုင်ပြီးတစ်ချက်ခြင်း
ယောဉ်းသေ၏ ...

ခွတ် ... အဖေ ... အမေ ... သေပါပြီ
မရဲ့ ...

ဈေးမထိမိမှာ သတော်လှမ်းသဖြင့် ဝေါင်ညို
ကတော့သဲကို မကြားနိုင်ပါချေ ... လှိုင်ကြောင့် နားကျင့်မှ
သရသာကို အားရပါးရှ ကြီး တစ်ကားကြွေးကြော်နေ၏။
ဘေးကုတ်ရည်တို့သည် ယိုစီးကာ ဝမ်းရိုက်မှ တစ်ဆင့်
နှုတ်နှစ်လုံးကြားတွင် နှိုင်းထွန်းနေလေသည်။ တစ်သက်တောင်
တစ်ကြိမ်အပြုဖြစ်ရလောက်သို့ ခံစားမိလေသည်။ တစ်ခါသွေး
မင်းကလေးသာ အရသာထူးပေ ...

ဖြတ် ... အမေ ... ခွတ် ... အ ... အင့် ...
ခွတ် ... ဖြစ် ... ခွတ် ... အား ...

ခွေးဥသည် သုမ၏ ပေါင်တံကို မှန်မှန်ကြီး
ပိုက်ခတ်နေလေသည် ... ဝေါင်ညိုတစ်ယောက်
ခွတ်ကိုယ်ကြီးနှင့်လိုက်အောင် ရမုက်ထန်သလို အရည်လည်း
အားကုတ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်အတော်ပို၍ နှိုင်းထွန်းနေလေသည်။
မီးကြိမ်ကြိမ်ပြီးနေသော်လည်း အားရပုံပေါ်အတွင်း၌
တစ်ခုံတစ်ရာကို တောင်းတနေမိသည် ...

ဖြတ် ... ခွတ် ... အမေ ... အား ...
ခွတ် ... ဖွတ် ...

အိပ်မက်ထဲမှာ... သားလုံးကန်... စား... ခုန့်လုံးကျော်...
တစ်တစ်ခုခုဆို... သည်... အပေါ်... အိပ်လင်... တက်လာသည်...

ပွေးပွေး... အေး... ပွေးပွေး...

ခရာကံ... ပေါင်... သာ... လှေ... မလှေ... သူ့...
တခြား... ဖြေနှင့်... အိပ်... စေ့... ဆီ... ရောက်လာသည်... သ...
အိပ်... ပျော်... နေ... သော... ဘရာ... ကို... နေ... နှယ်... ကို... တွေ့... ရ...
အား... တွန့်... အား... နှာ... ဖြစ်... သွား... ရွာ... သည်... လူ... မျက်... လုံး... အ...
နှစ်... ချိန်... ခွာ... အိပ်... ချစ်... သော... ဆရာ... မျက်... နှာ... တစ်... ဆင့်... အ...
ဆင်း... သွား... ရာ... ..

ဟင်း... ဟင်း... သက်... မြင်း... ရွယ်... ကြီး...
ချစ်... လေ... စံ... .. တစ်... ဝက်... တောင်... နေ... သော... လီး... ကြီး... မှာ...
မြတ်... နေ... သော... မလှ... နေ... ဆီ... အလှမ်း... ရှိ... သည်... ခြေ... လှ...
အသာ... ဆုတ်... ပြီး... လီး... နှို... နှို... ကြီး... ကြီး... မှီ... သည်...
မျက်... လုံး... မရွာ... နိုင်... ဖြစ်... နေ... ရာ... စံ... အိပ်... ထောင်... က...
ပျော်... ချစ်... ကာ... လဲ... တွင်... ဝီး... ပွား... ရွာ... ဝွက်... သော... ယော... ကို... နှား...
ကို... လည်... ကို... နှိ... နှိ... ဆီ... သည်... .. လီး... ကို... ကြည့်... ယင်း... ဝောက်...
ပွလာ... သည်... ဖို့... လက်... ဝါး... လေး... နှင့်... အသာ... နှစ်... ထား... မိ...
အား... မရ... တော... သဖြင့်... နှစ်... ချိန်... ခွာ... အိပ်... နေ... သော... ဆရာ... ကို... နေ... နှယ်...
လှစ်... လျှောက်... အသာ... ရွှေ... တိုး... ကြည့်... လိုက်... သည်... ..

မည်... နာ... နင်... ဆင်... ပ... အနံ့... ကား... အိပ်... မက်... တွ...
စုတ်... သူ... ကျ... ကြောင့်... မထိ... ဆရာ... နှား... လုံး... နှို... နှို... မြင့်... နှင့်... ရွှေ... လာ... သ...
ဂါ... ကို... မလှ... နေ... မြင့်... သူ... မမြင်... သည်... ကို... သာ... သဲ... သဲ... မဲ... မဲ... မက်... တွ...
မခတ်... ကြည့်... နေ... သည်... .. ဆရာ... ကို... နေ... နှယ်... မလှ... ..

... သော... ပေါက်... မိ... သည်... .. ခါ... ကြောင့်... လီး... ကို...
အိပ်... ကြုံ... သား... နှင့်... တဆက်... ဆက်... တောင်... ဖြေ... လိုက်... သည်... မှာ...
တာ... မြား... တံ... တစ်... နှယ်... နှို... ချစ်... ..

ဂါ... ကို... ကြည့်... မလှ... နေ... သော... သက်... ကြီး... မှီ... သည်... ..
ဝက်... ကလည်း... ဝောက်... နှုတ်... ကို... မသိ... ဝိတ်... နှင့်... ဝွတ်... သက်... ပေး... နေ... စံ...
ရွှေ... ရင်... အနံ့... မှာ... နှိ... နှိ... မြင့်... တွင်... လှိုင်... .. ဝ... နှင့်... နေ... သည်... ..
မလှ... နေ... ..

အမ... လေး... တော့... .. သောက်... မလုပ်... တုတ်... ..
... ထုပ်... နှင့်... လူ... မိမိ... ရာ... သလို... မလှ... နေ... .. နှာ... မတ်... ဖြစ်... သွား... ရွာ... သည်... ..
ကို... နေ... နှယ်... က... သူ... မမြော့... .. ဝေ... ရန်... မြဲ... မြီး... မြင်... သာ... ရွာ... နှင့်...
သာ... သိုင်း... ဝေ... ရာ... .. ဘယ်... လှို... မိမိ... ရာ... ယယ်... သို... တာ... ကျွန်... တော်...
မှား... လည်... ပါ... တယ်... .. ခင်... ချား... လဲ... ယော... ကျိ... ဝး... နှ...
မြတ်... နေ... တာ... ကြာ... ပြီ... မယု... တ်... လား... .. ကျွန်... တော်... လဲ...
မိန်း... မနဲ့... မထွေ... ရတာ... ကြာ... ပြီ... မိန်း... မဆို... တာ... လက်... ထပ်... မယား... ကို...
မြော့... တာ... မဟုတ်... သုံး... နှို... ရိုး... မိန်း... မကို... မြော့... တာ... ..

ဆို... .. ကျ... မနှင်း... ပွေး... ကို... လား... ရွာ... တာ... သွား... မယ်... ..
ညှိ... (ဝေ)... နှာ... ကို... ကျော်... လောက်... လာ... နဲ့... မယ်... .. ဟုတ်... လား... ..
ဆို... .. ဂါ... .. ကျ... မတော့... သိပ်... နေ... မှာ... တံ... တော့... ..
သို့... နေ... အနံ့... တာ... ရာ... ကို... နေ... နှယ်... သည်... .. ကျွန်... ကျွန်... အာ... ရသာ...
အသက်... ကြောင့်... ရွှေ... ရွှေ... မြင်... နေ... မိ... သည်... .. သူ... မက်... က... အယ်... လို...
လာ... မည်... မသိ... .. မိမိ... ကတော့... သေ... များ... နေ... သည်... .. သည်... လို... နှင့်...
ရောက်... လာ... သည်... ..

ကို... ကို... ပွေး... မလှ... နေ... သွား... အိပ်... မယ်... ကို... ကို... နဲ့... အိပ်... နေ... ..

အင်မတို့ ... ဒီညလာညတော့မှာမဟုတ်ဘူး ...

ရပါတယ်ဗျာ ... ရပါတယ် ...

ချွေရန်ခက်လှသည့် တောပန်းအလှ၏ နေရာ
ကြည့်ရင်း ဆရာကိုနေ့နယ်ဖြင့်နေမိသည်။ တော်ဝါ
ဖောက်ဖျော်ဖြေမှု သေးငယ်စွာနေပေလို့ သူသည် တာ
လာသည် ...

သို့သော် ... လဖြည့်ညဖို အရာ
ခွင့်ရည်ရောင်သမ်းနေ၏ ... ဘာဘာနှင့် ည (၁၂)နာရီ
ဆရာကိုနေ့နယ်အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ ဖြစ်ထဲထဲ
နေခင်းအလာအသိန်လင်းနေ၏ ... ကြည့်မရောပေး
အဆောင်လေးသို့ တန်းသွားပါသည်။ အိပ်ခန်း
ကိုယ်ထားသည်။ ၇ နာရီခန့် ကောင်မညစ်
သေးဖြူတင်းပေါက်စတွ လှုပ်တောင်မလှုပ်နေ
တံခါးအသာမို့ဟု လိုက်သည်တွင် လူကိုယ်တစ်ခု တစ်
ရပ်နေ၍ ထိတ်ကန်ဖြစ်သွားသည်။

၅၅:၀၅၀၀၀၀၀၀ လူကဆို ရင်ကိုနေ့နယ်
လရောင်အောက်သို့ ထွက်လာသည်။ မလှပေပါသေး
စကားမပြောသေး။ သူမနေ့နယ်လိုက်စုံ ရှိလေ
ခေါ်သွားသည်။ အတော်ဆေးသည့် နားတင်းကုတ်ဆိပ်

ဟင်းရှင်သိပ်ဆိုးတာဘဲ သူများတွေဖြင့်
ကျမကွဲရာကန်မှာ အနုလဲ နှင်းပွေးနှိုးသွားပြီး အဝ
စိုးလို့ရှင်ကို စောင့်နေရတာ ကပြန်ပါတော့ရှင်
ရှင်ဘယ်ကို များနှိုးမလဲကို ရင်ကိုထိတ်နေတာဘဲ။

ကျွန်တော်တို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

ကျွန်တို့ဆိုဆိုသန့်မီးအစွေးသားနှင့်ဝယ်ပန်းပန်တော့သော
လှပေကို ရင်ခွင်ထဲတွဲသွင်း ကာ ဆွေးကြူဖြစ်လိုက်သည်။
သူမ၏ ခရံကိုယ်လုံးလေးမှာ ကိုနေ့နယ်ရင်ခွင်ထဲတွင်
အိပ်ခင်း၏။

အိုမတော်ပါဘူးရှင်... ဘို ... ဆို ... ဆို ...

သူမ၏ ဒုတိယစမ်းတို့က ဆိုလိုက်နေ၏။ အင်္ကျီနှင့်
ထင်ထောက်တွင် ဘာမှာတ်မထား တစ်ကိုယ်လုံးအစွေးနှင့်တို့ဖြင့်
ဆုံနေ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် မလှပေမိစိကိုနှင့်လင်နေကြောင်း
ထင်ရှားသည်။ သူမရင်ပေါ်ကြယ်သီးတို့ကို ပြုတ်ပြီး
ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော နို့အုံကို တစ်ခုနယ်ပေးနေသည်။
အစကရန်းကန်ဟန်တောင်နဲ့သော မလှပေရင်တော့ကောကြီး
ဖြစ်နေရာသည်။ အသားလတ်သောမလှပေမှာ လရောင်တွင်
လှည့်တိုင်လှနေသည်။ နှင်းစွေးကို မရှိပေမဲ့ ဂျိုးများသော
ခေါ်ခင်ညိုပွေးစုသည်ပွေးမဖို ချောလှသည်လိုတော့
အထူးတင်ဖြရန်မလိုပါ...

တုန့်ရိုနေသော သူမနှုတ်ခမ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး
ရစ်ဖြစ်လိုက်သည်။ လစ်လိုတောင်းတနေချိန်တွင်
လှောင်ဖိုလာသောသောကွားကို သူမမြော ရင်တင်လိုက်လိုက်ဖြင့်
အရသာတွေနေရာသည်။ သူမနှိုကိုရာမ ပင့်ကကြီးများ
လိုသဘောထားမိသည်။ ကြက်သီးပွေးညှင်းတဖြန်းဖြန်း
ဝယ်လင်းနှိုအုံမှာ ဖောင်းတင်း လာလေသည်။

လာ ... ပိုကောက်ရိုးပုံသိသွားနို့ ...

သူခေါ်ရာသို့ မငြင်းမဆန်လိုက်မိသည်။

ရောက်တော့ တသားချောက သူ့အဝတ်အစားအား
ရှက်ခွဲခြင်းကင်းစွာ ချွတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်
အရှက်ကို မရှိ ပြီးတော့ သူ့ပုဆိုးကို ကောက်ရိုး
ဖြန့်ခင်းလိုက်သည် ... ဒါကိုဖြင်ရတော့ မလှပေတိမိ

အိုး ... သမထဘီရောကနဲ ကျွတ်ကျသွားတတ်
ကိုယ်ယောက်ျားတောင် ဒီလိုကိုယ်တုံးလုံတီးမပျံ့
ပြီးတော့ သူမကိုယ်ကောက်ရိုးပုံ၌ လွှားထား
ပုဆိုးဝေါလုံတင်လိုက်သည်။ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ငင်း
နေသော ရန်သား အင်္ကျီမှ တစ်ပါးဘာမှ မပျံ့
ပိုင်းလကလည်း ဒီညမှိုသာနေသလားမသိ။ ရှက်ရော
ပါသိ။ သူ့ဝတ်ကြီး ကငွေချောင်းကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ။

သူမလှပေလော့မှာ ဦးထောက်ပြီး နှုတ်ခမ်း
နေပြန်သည်။ လက်တွေ့ကတော့ ရောက်ကိုင်
ကျိုးတို့ ကျွတ် အမွှေးပေါက်နေသောစောက်ပု
လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို ဝဲပြီးကစားနေသည်။ မြို့
လက်တစ်ဆုပ်စာနဲ့နဲကျော်သောသူမနဲ့ ခုံဝေါပုံ
အနမ်းနှင့်တစ်ပြိုင်တည်း။ နို့သီးကိုစုပ်ယူခြင်း ခံလို
လန့်သွားမိသည် ...

အား... ဟင်း ... ဆရာရယ် ... အို ... ကျွတ်
လိုလိုလားလားပင်နို့ကိုလက်နှင့် ပင်၍ ဆရာဝါး
အိုးထိုးမိသည်။ ရင်မှတဖြည်းဖြည်း ကော့ဇီယောက်
အလယ်စာမျက်နှာတွင် ပါသောကောင်မလေးနှင့် တူနေ

သူ့မှတောင်ထလာသည်။
သူ့ကိုတစ်ဖက်စွဲပေးရဦးမလား။ တော့သဘောတံ
ပေါ်ကတော့ပါဟုဆို သော်လည်း မျက်လုံးတို့က
လေးဟန်ပြနေသည်။ ပြီးတော့မစို့ရသေးသော
ကိုကိုညှိုးကလေးတစ်ကောင် ပေးထားသည်။ သူ့နို့မရှိ သေးပါ
သူ့နို့တစ်ခမ်းကိုပေးသောတော့ပေါက်သောအခါ နိုးလှပါသည်
ကိုသာ တော့သူမသည် သူ့နို့တစ်ခမ်းကို မရတရစ
ပါတော့လည်း သူမပေါ်ပိုကျလာသော သူ့ရင်တတ်ကို
ဖြင့် ပင်၍ ပွတ်ပေးနေ၏။ ကားမသွားရမညာရုံသည်
သူ့အားကိုး ခုနစ်ပါးမဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ စေ့ငွေသတောင်
တံမဆောင်ကို အကောင်၊ ကောင်၊ ကြီး၊ သဘုံးချရန်
တံဆားလက်သန်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။ ယခုလည်း
သူ့လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်သိမ်းဖက်၍ နှုတ်ခမ်းစွပ်ခြင်းအရသာကို
ဖြည့်အပ် ခံစားရလေ၏။

ဖြတ် ... မင်း ... မင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...

အားပေါ်ရရင်ထားသဖြင့် သူမခံမြာ အသက်ရှူမဝ
ပင်ဖြင်ရလေသည်။ ကိုနေနယ်သည် ပေါးကြီးဖြေထံမှ
သူ့တံသွားထားကောင်ပုံမှာ သူမအနှောင်မှ မရှာကနဲ
သူ့ကိုကလေးစွဲပေးသော နို့ကို စွဲပါလေတော့သည်။ အိုဆရာ
... ဟန် ... သား ... အိုး ... မလှပေသည်
ခေါ်ခင်ညီဆက်ပို၍ ငယ်သောအပျိုင်း ဝေသယ မိန်းမပျိုဖြစ်၍
အထအကြံပြုနေလေသည်။ နို့နို့ပြီး စောက်ပုတ်ကို

ကလိမ် ရေသာအခါ သူမမြော မနေတတ် မထိုင်
အောက်ပင်ရမက်တွေထကြွလာရတာ။ စောက်ဖုတ်
ရဲ့ထိလာချေပြီ ...

ဘို ... ဆရာ ... အဟင် ... အဟင်
အဟင်အဟင်တတ်တော့ ... အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ မကြာ
အိမ်ထောင် သူမကို အချိန်ရှိသရွေ့ တောင်းတနေသူပြီ
ကိုနေနွယ်ကလိသည်ခတ်ကို ဘယ်လိုမှသည်းပြီးမစ်နိုင်
ထက်လုပ်တော့ရင်ဟု ဆိုရတာလည်းမရဲ။

သည်တော့မိမိလိုပင်ထကြွလာမလား ဟု
အတွေးဖြင့် ကိုနေနွယ်လီးကိုမျက်စိမှိတ်ဆုပ်ကာ ခွင်း
ပေးနေမိသည်။ တဖြည်းသွားလင် တော်မောင် တစ်ခါ
အချစ်ခမ်းသည်အနေနှင့်သူလီးကို ကိုင်ကာဆွဲခိုင်းခဲ့
မဟုတ်ပါလား။ လီးကြီးသည် ရာဘာစွပ်ထားသ
ယင်းတိုက်သားတမျှမှာလှသည်။ ချောမွေ့တင်းမာနေ
လီးကြီးကို ရင်ဖိုရွာပွတ်ပေးနေမိသည်။ ဒီလီးကြီးမျိုးနဲ့
ခြင်ထောင်ထဲကပင် မထွက်တော့ဟုစိတ်ကူးယဉ်နေပြန်၏။

ကိုနေနွယ်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် အောက်
လျောဆင်းသွားလေသည်။ တဖြေးဖြေး ပိုက်ထိုင်တင်
အောက် သို့သက် လျော် ရာသို့ ... ဆရာကူကူပါဘဲ
ဘာတွေ့ရောက်လုပ်နေတာလဲလို့ဆို ...

ဆရာကိုနေနွယ်ကသူပေါင်ကိုမြီချလိုက်လေသည် ...
လင်ရတာမကြာသေးခြင်းသားသမီးမပွားဘူး
တို့ကြောင့် စောက်ဖုတ်မှာ အပျိုစောက်ဖုတ်မဟုတ်

ယ်သူမှ မပြောနိုင်လောက်အောင်နွှားကပ်ပြီး သေသင်လှသည်။
ကကိုတုလို့ပြီးသီးခုံအောက်မှ စောက်ဖုတ်ထောင့်စပ်ကလေးကို
လိပေးလိုက်၏။

ဟင်... ဟင်... မေးရေကလေးမှာ ခေဟင်ပင်
ကျည်တစ်ခုကိုသို့ ရွေ့သို့ငေါထွက်လာသည်။ ကိုနေနွယ်
တစ်ယောက်မျက်စိရဲ့မှိတ်ကာ ငေါထွက်လာလေသည်။
ကိုနေနွယ်ယောက်မျက်စိရဲ့မှိတ်ကာ မလှပေ၏ စောက်ဖုတ်ကို
မပြန်ပြောပဲပါတော့သည်။

အင်း ... အင်း ... အား ... ရိုး ... ကျွတ်
ကျွတ်... အင်း... ဆရာ ... ဘို... ပြက် ...
လပ် ... လေပ် ... အင် ... ဟင် ...

လေးရောင်အောက်တွင် တွန့်လိပ်နေသော
လှပေမှာအိုင်အက ကနေသူတစ်ယောက်ကိုသို့ ရှိချေ၏။
ကိုင်ပါးပိုင်းကြီးများမှာ ကော်ပိုင်းပုံပတ်ခြာလှည့်နေလေသည်။
ကိုင်များကော့သည်ကုန်းချည်နှင့် သူမ၏ ရသ ဝေခနာကို
တတ်စွမ်းသမျှဖြေရာရာနေချေသည်။ လက်ကတော့မှီ
ကောက်ဖိုတို့ကို အားမစာတမ်းဆုတ်ထြ ပ်နေသည်။ အဆုံး၌
သူမရဲ့သလှပါသည်ဆိုသော ကိုနေနွယ်ကျောပေါ်တွင်
ခြေထောက်များကို ချီတံတင်ထား လိုက်၏။ သည်တော့မှ
ပေါင်ကိုပြဲသွားပြီးလျှော့မှ စောက်ခေါင်းတွင်းသို့ ပို့၍
ဝင်ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ စောက်ခေါင်းကြည့်များ
ကိုင်များကိုသို့တစ်ခုံခုံသို့ကွဲနေလေသည်။

ရန်ကုန်သွားရန် သို့သော် နည်းစွာပင်ပျက်ကို ကိုးစေလေ့
လိုက်တော့သည်။

လာ... ဟိုတမာပင်တွေအောက်သွားရအောင်
တမာပင်တို့သည် သန့်ရှင်းလှသည်။ ပူပြင်းသောနေ့
သန့်ရှင်းစင်စင် စိတ်နှော့ဘောင်ကားချမ်းပူကိုဝေပါသည်။
တမာပင်ကြွေဝိုင်း၍ တမာသီးတို့က ပြန့်ကွဲနေလျှင်
တမာပင်သည် နှုတ်ကမ္ဘာ့ပျက်စီးသောဒွါရေသည်ကိုခွက်
တို့ကြွေလည်း သဘာဝအရသည် ခြုံငုံလွင်နေသကဲ့သို့
ကိုးနယ်သည် ရောမတမာပင်ကြီးအောက်၌ ထိုင်ပြီးမနင်း
ကိုသူရင်စွင်ခဲမှစက်ရန်ငြိမ်လိုက်သည်။

ဟင့်... အင်း... ဒီမှာဘဲထိုင်မယ်။ ငွေ့ကိုကို
တစ်ထယ်မချင်ဘူးနော်။ ဒီကိုကိုလဲ... နေလိုသာ ငွေ့ထိကိုကို
နေတာပေါ့။ ဒါဆိုလာခံ အနိပ်ကျင့်အကြပ်ကိုငါ့ခြင်းသ
တင်ငါတစ်ရံ ကောင်းပါသည်။ မနင်းငွေ့ချစ်သူ မပြိုင်ခင်
သူ့ရန်ခွန်ကံစခင်းငံ၍ ဝင်ရမှာပေပြီ။ သည်ပေ
ဘာသာ... ရှာကလင်တို့ လာသည်။ ၅၆-ကောင်နဲ့ ငွေ့နေ
လှပေါ့ကို နှင်းရွာလေ၏။ ဒါကရပါသည်။ အိမ်မှာထိုင်လ
တင်သလိုအနမ်းခံနေလှ။

ဒါပေ... မြတ်... ဒို... ကိုကို... အင်း...
ငွေ့သေ အနမ်းသ သူ့အုတ်ခမ်းပေါ် ကျလာသ
ဟုတ်ပါသေး။ ဒီလိုသင်္ခါရ မှုမ်းခံဘူး။ ဣထိပ်ကွီဒီယံ
ဗိုလ်မတွေ ဗိုလ်ထီးတွေနမ်းနေပါလာတော့မှယ်ပြီအင်ပါ။

အသန့်တကြားဟသွားသော သူ့မအုတ်ခမ်းထဲသို့
သူ့လျှာသည် လျော့ကနဲတိုးဝင်လာသည်။ ဥဒွေး ချွဲကျပြီး
မျိုရဲနေသော လျှာ၏ အဝတွဲကြောင့် နှင်းငွေ့ခမြာ
အံ့ချလိုက်တော့ မလိုဖြစ်သွားတော့။ သို့သော် သူ့မလျှာကို
အသာမူတ်သော်သူ့အတွေ့သည် ဂျေးခြားလှသည်။
အရသာဆန်းကို ဝေလှလာယင်း အနမ်းလိုင်း၌ တပြေးမြေး
ပျော့ပြေလာချေပြီ။ ကိုနေနယ်သည် သူ့မအုတ်ခမ်းကို
အားရပါးရကြီး နှစ်နေ့၍ အုတ်ခမ်းဖျားလင် ကိုနိုးမိသည်။
အရသာတော့ အရှိသေး။ ဒီဒီကောင်မရဲဘရဲ ပြန်စုစိမိသည်။
ဟိုအင်္ဂလိပ်ကားထဲမှာလည်း ဗိုလ်မကပြန်စုစိမိသည်မဟုတ်လား
သူတံ့တွေ့တို့ကို မနင်းငွေ့ပြုချစ်သည်။ အိုအနမ်း၌
အယ်လောက်ကြာ နှစ်ကြောနေမိသည် မသိ။ သူ့လက်တို့သည်
ရင်ဖိုမျှဝင်မသန်း... သူ့ဒီရင်အင်ကို ဝယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး
ဆုပ်နယ်ချေသည်။ သူ့ကိုမတားရက်ဒါပေမဲ့ ကြောက်သည်။
အခုနေလည်းဘင်စင်းလောက်များ လာယင်အယ်လောက်
ကောင်းမလဲ ကြည့် ကြယ်သီးတွေဖြုတ်နေပြန်သည်။

မြတ်... အင်း... ကိုကို... ငွေ့မကြိုက်ဘူး
အလိုမရဲနဲ့... ရှစ်သူချင်းဘာမှက်ဖို့လိုလဲငွေ့ရယ်။
ဒါပေ... ဒါပေါ့... ဒါပေမဲ့... လက်မထပ်ခင်ဘာမှ
ညွှန်မဟုတ်နဲ့။

အိမ်ပြီလေ... မိဖွားရဲ့အချစ်ကို ကိုကိုနေန
ငွေ့ဗိုလ်ထိပ်မှာ... သိသေး... ဒီကမိန်းကလေးရှင်

မိန်းကလေးက ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာရော
ကိုင် ... ကိုင် ...

အညာသုတိပိစိတ်တို့ပြန်သည်။ မျက်နှာလေးရဲ့
ကိုနေ့စွယ်လက်နှစ်ဖက်ကိုယူကာ သူမ၏လှိုင်းထနေသော
ရင်ဆုံပေါ်တင်ပေးလိုက်၏။ ကိုနေ့ကလည်း ဟန်ပူပသော
သူမ၏ ဖြတ်လက်ဝ ကြယ်သီးဝွံပျံ ဆက်ဖြတ်ပါ။ ဟာသ
မနင်းဓမ္မမှာ မျက်ရည်အိုင်းသားနှင့် ကိုနေ့နယ်ကိုသိုက်ကြ
နေ၏။ သည်အကြည့်ကို သမုတေ့ တို့ကြောင့် သမုတေ့၏
ရှက်နှစ်ရင်း အကြည့်ကို ရောင်နေမိသည်။ ဧကရင်း ပင်ကြယ်
တို့ဖြတ်သွား၏။ ထိုအခါ ဘောသုတို့ဆုံးခံဘော်လီဓမ္မ
ပေါ်လာလေသည်။

ကျော်မက်ကိုသိုင်းဖက်ပြီး သူမ၏ ဘက်လီ
လှန်တင်လိုက်၏။ အဝတ်မဲသောအသားတို့၏ အဝတ္တ
ရှင်ဦးလုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။ လက်ထဲ
ပင်အရည်ပျော်သွားမလား အောက်မေ့ရလောက်အောင်
ပျော့ပြောင်းနှူးညှို့လှသော နို့အုံကို ယုယုယယ ဆုပ်နှု
စားနေသည်။

မနင်းဓမ္မသိလိုက်ပါပြီ။ ဤညနေသည် သူ
အမျိုးဝင်ဘဝ၏ နဝင်ချိန်ဖြစ်ကြောင်း။ ဒါကြောင့်
ဝမ်းနှည်းဝက်လက်သူရဲပေါ်နှံ့ မျက်ရည်တို့ကိုသွန်သွန်
အမျိုးဝင်ဘဝကိုတန်ဖိုးထားသူမဟုတ်လား။ နို့နေရင်းမှ နို့အုံ
ကမ္ဘာ့ ဆုပ်နေသည်ကို အာရုံရောက် သွားပြန်သည်။

အခါသွေး... သူမလေးရိုး နို့အုံမှာ တင်းမာလာ၏။
အိမ်ထဲကလေးသည် မာခိုဖြစ်လာသည်။

ကိုနေ့နယ်သည် သူမအာရုံခမ်းတို့ကို နှမ်းရသည်ကို
အာရုံမာန်ထူထပ်စွာဖြင့် လည်တိုင်ကို နှမ်းနေပြန်သည်။
ရောက် ခေးရိုးအောက်မှာအောက်တို့ဆုံရောက်ကို စပ်နေ၏။
ခါ... ခါ... မနင်း... ကို... သွေးဆွေပင်လုံး
ဦးထွေဖြစ်ပေါ်ရိုက်ကုန်မယ် အကန့်... သာဓကယ်ကိုရဲ့
အမျိုးမျိုးသာသာဖြစ်လာတော့သည်။

မိန်းမတို့သည် အတွေ့ကိုဝှောင်နိုင်ခဲ့လှသည်။
အထူးတစ်ထိုက်လုံးသည် အာရုံခံကရိယာတို့ဖြင့်
ညှို့နှက်နေသည်ကို သေကြည့်။ တာဝေဓမ္မစွာလုံးလားပြီး
ဘက်ကို နို့နေ၏။

အား အား ရှိကို အယ်လိုလှုပ်နေတာလဲတော့
ဦးထွေပင် ဘာလှအနေရောက်တယ် ရှိ...
ပေါင်ကလေးအသက်ပေး ခြင်း ပြီးကားရင်ကတော့

တော့တော့နှင့် ဘက်ခက်တို့ နို့လှိုင်းအားတော့ ဟိုတစ်ဖက်ကို
ဖြတ်နှိုးပို့သည်။ နို့ရိုင်းလှုပ်တင်ပါးကားကားကြီးများကို
သွန်နှင်းအားရပ်ရပ် ရှက်ဖြင့် ဖွတ်ပေးနေ၏။ ခုကွဒီနေ့မှ
အောက်ခံမဝတ်ရဲ့ မိတော့ထုံးခံက အလကားနေယင်း
အောက်ခံမဝတ်ရဲ့ တစ်လောင်းခါးတော့ ဖန်မှန်ဝတ်ကြသည်။
တစ်မျိုးကတင်လတင်ခါတောင်မဝယ်မကော်ကဆထဘိမှာ
အိမ်ထွက် နှင့် မိန်းကလေးကို တွေ့ပိလျှင် အညာမှာ

အထူးအဆန်းလို့ယူဆသင့်ပါ။ အယ်ဟတ်နိုင်မလဲတစ်ဖို့စိန်
ကလေးတွေဆိုရင် ဝေဠုညှိုးပစ္စယတွေ ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားလျှင်
ယောက်ျားများလိုသေးကို မတ်တပ်ရပ် ဝေါက်သည်။
ဂါကိုအထူးအဆန်းမမှတ်ယူသင့် တာဝန်တစ်ဆန်းမဟုတ်လား
အခုလည်း သဘာဝရှိ၍ သူမဝင်၏ ချောမွေ့မှုကို
အလွယ်တကူခံစားနေရသည်။

လယ်သည် တမ္ပုနှင့် မင်ကြားကို ချွတ်လာလေသည်။
မနင်းဓမ္မသမား ဝိသုဒ္ဓိလောမီ။ မင်ကြား ကို လက်နှိပ်လာ
လေသည်။ မောင်မု... ဂါကို ဘာကလီနေပြန်သည်။
အဝတ်မိန့်နှင့် ဆည်ညှိုး... တော့မတိုးနိုင်။ နို့ကိုခိုလိုက်
နယ်လိုက်ဖြင့် မှင်း... မြေပြုလားအောင် ဆွဲပေးနေ၏။
နို့... ရပ် အမျိုးမျိုး... ပိပိသောင်းကျန်းနေရင် အခက်
မျက်ကုံးလေးတွေပေးပြီး အသက်ကို ဖက်ဖက်ဆွဲပြီး ပြီးပြင်း
ရှုတော့မှ ခေတက်ဖုတ်ကို ရဲရဲတင်းတင်းနှိပ်ရဲတော့သည်။
ဂါတောင်ထစ်ပေါ်... အသာအုပ်၍ ပွတ်ပေးရုံမျှသာ
ရမ်းဖျိုးရ၏။ ပြီးမှ တစ်တစ်နှင့် ထစ်ကို ခြေချပြီး
ကတ္တီဝါသီးလို အဝေးအဝေးများဖုံးအုပ်... သည်
ဖောင်းဖို့ဖို့စောက်ဖုတ်ကို လက်ဝါးနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အုပ်၍ပွတ်ပေးတော့သည်။

အင်း... ကိုကို... အယ်လိုတွေရုပ်နေတာထဲတော့
ခန့်ရာမြင်သလိုနှင့် ဝေါင်ကိုအသာဖြဲပေးရင်း
အရက်ပြေအပြင် တစ်ကားဆိုလိုက်သည်။ သည်တော့

...သို့... တောင်ဖုတ်ကို... သက်ချောင်းကလေးများနှင့်ဟပြီး
...မလယ်ကို... အကွဲကြောင်းထဲထဲကာ အလျားလိုက်
...ဆွဲပေးနေသည်။ ပထမတော့ မြောက်နေ၍ သိပ်မသွက်ပါ။
...ပြေးပြီးနှင့်... ခေတက်ဖုတ်ကို... ဝိပင်... များတော့အရည်များ
...ကိုလိုလာသည်။ သည်တော့လက်သည်... ခြံ၍ လွတ်လပ်စွာ
...ရင်းနိုင်ဖြီ... စောက်ပတ်ထဲက တစတစလှိုးဝင်လာကာ
...ခေါင်းကို... ကလီပေးနေ၏။

ဟင်း... ဟင်း... ကိုကိုရပ်... ဝေးရင်ဟေလိုက်
... ဆွတ် ဟင်... ဝတ်ပါလား...

...ထိုသို့လှုပ်လှုပ်ပေးပေးပေးပေးပေး၍ အရသာတွေလေ
...တော့တော့တော့ရည်များ... သေးဝါတ်သလို ရက်ရက်ရောရော
...ဆိုစီးလာသည်။ ရက်မပါသည်... ကြေဝက်ပါသည်။
...အောက်ကိုကျောက်၍ မင်ကို အလိုလိုသင့် လှုပ်ပေးနေ၏။

အရာရာသည်... ဖြောင့်ဖြောင့်နေချပြီ...
သို့ဖြစ်၍... ကိုနေနှယ်သည်... နှင်းပွေးပေါင်ကြား၌
...အောက်တောက်ကာ... ခေတက်ဖုတ်ကို... မျက်နှာအပ်လိုက်ပါ
...တော့သည်။

နို့... အစ်ကိုရယ်...
မြို့မြို့နှင့်ကင်းသေးသော... နှင်းပွေးအဖို့... ဤအဖို့ကို
...အောက်ကပြန်သာ... ပြန်မိလာသည်။
သို့သော်... ကိုနေနှယ်သည်... သူမစောက်ဖုတ်ကို
...နိုးနိုးပုံမျှကပါ...

ဘား ... ဟား ... အင်း ... ကို တို့...
ကို တယ် ... ဘယ်လို ... လုပ်နေတာလဲ ... ဆို ...
ဘင်း ... ကို ကို... ကိုကို... ... ဟင့်...
မိုး...

တော်ဝန်ကြားသံလျှာအိုး ဝင်လာထဲက သူမပြော
ကင်းကိုက်ခံရသလို ငွေ့ထွန်လူး နေချေပြီ။
ကင်သက်မှာ အတွေးထဲတောင်မထဲခဲ့တဲ့အရာသာ။
တော်ပုတ်ထဲကွဲကွဲပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းအာကထေးဖူး
ဒီသော လျှာဝေ့လြီးသည် အပြားလိုက် ဝင်လာချေခမ်း။
နင်းပွေးတစ်ယောက်တိမ်ကိုဘဲစီးနေရသလို ကြောဝေ့
အမြင်မှာဘဲ လွင့်ချောနေသလို သိပ်ကောင်းသည့် ရန်ကို
ရိုနေလေသည်။

ဟင်း ... ကိုကို ... ကိုကို ... ဆို ... ဟင်း...
ကျွတ် ... ကျွတ်... ဟာ ...

မရှက်နိုင်ဘဲ ခင်ကို ကော့ကော့ပေးကာ လျှာကို
အထဲပိုင်စေ၏။ အပျိုစင်မို့ အရသာကို ဆွဲ၍ မခံနိုင်ပါ။

အား ... ကိုကို ... အား ... အား ...

သူမ၏ အသက်ပိညာဉ်ပါထွက်သွားပြီ လားမသိ
တစ်ကိုယ်လုံးမောယိုက်ကျန်ရင်သည်။ စိတ်အစဉ်သည်
အစီးကျန်ကတော့ ဘယ်ရပ်ကလွဲလည်နေသလိုခံစား၏။
ကယ်သူမဲ့နှစ်မြှုပ်ခြင်းဖြင့် အဆုံးတိုင်နှစ်မြှုပ် ပြီး ဒီဝေဒနာက
ကင်းလွတ်အောင်ကိုကိုသာလုပ်ပေးနိုင်သည်။

နင်းလွှာကို ကယ်နိုင်သည်ဟုချည်းသူ့ဘီမှာသာ ရှိသည်။
ခွဲခြားထားချက်ခမ်းကိုဝေသောအကြည့် ချိန် ချိန်နက်
နားလည်တိသည်။ခါကြောင့် မနင်းပွေးကို အာကဝေ့ပြီး
နှစ်မြှုပ်ပာဝင်ကြီး၏ အမြင်ကြောင့် သစ်လိုက်သည်။

ထင်ကိုမချွတ်ဘဲ နှစ်မြှုပ်ပတ်အားလိုက်ပြီး
ခင်အောင်၌ မနွဲ့... ဝေရင့် ဝေရင်းထဲဝေးလိုက်၏။
တစ်ပင်ကပ်မြဲညှာကင်ခံခဲ့ရပြီးသော ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ဝိဇ္ဇာ
ပင်နည်ကို မေးခိုထားသော နှင်းပွေးမောက်တတ်နှင့်
နှင်းပွေးကတော့သော ကိုနေ့ဖက်ကင်းသည် မှည့်ခြေခံထဲရှိနေ၏။

မရှက်လွန်းမလှုပ်သေး ဆင်းစက်ကို ခင်နှင့် ဝေဒကံက
နှုတ်လိုက်ပါးကိုနှစ်လိုက်ဖြင့် ချိန်ဆွဲနေပြန်သည်။
နှင်းပွေးမသိုးမရွတ်လား၏။ လီးကိုပိသလို အားပြီး
ပြန်ကတော့သော ခြေလေးကလျှာ လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်လား၏။

ကိုကို ...
ခေါ်သံမှာ ငြိမ်သာလွန်း၍ သစ်ရွက်လှုပ်သံလားဟု
ယှဉ်မိယောင်မှာ ဖြစ်စရာ သို့သော် ဖွင့်သူ၏ နှလုံးခုံသဲကို
ကမ်းကတော့တစ်ဖက်စွန်းကပ်ကြားနိုင်သည်မဟုတ်လား။

သူမမြေထောက်တို့ကို လက်မောင်းနှစ်ပက်၌
ပုံတံပြီးမေးဆိုကာ စောက်ပတ်ကို လက်မနှစ်ချောင်း
နှစ်အသာဆွဲပာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝါးပေါက်နေသော
ခင်ခံခဲ့ကြီးကို ဟာစီနေသော စောက်ခေါင်းမှာ တော့ပြီး
သိုးသွင်းလိုက်သည်။